

סיפור קצר

עצרנו בחום הלוהט ליד הבר הצמוד לתחנת הדלק, נכנסנו לחדר הקדמי החשוך והזמנו מספר סיבובים של פחיות בירה שהייתה צריכה להיות קרה, אך הייתה זולה ופושרת. הבר היה יחסית מלא באנשי המקום והתמלא יותר כשנכנסנו אנו.

אני ישבתי משמאל לדלת הפתוחה, לבדי ליד שולחן רעוע, נשען על שק שינה מגולל שנשאתי עמי מהאופנוע.

מולי ראיתי מבחוץ מקסיקני זקן מתקרב לדלת מהחצר החמה והמאובקת.

הזקן ניסה לעלות בשתי המדרגות המובילות מהחצר לחדר הקדמי והחשוך של הבר, אך הוא היה חלש מדי, אפילו כאשר נשען על מקלו. המקל רעד. אחד משלושת היושבים ליד השולחן הקדמי קם באטיות ועזר לו להיכנס. בעל המסבאה ואחת המלצריות יצאו מאחורי הדלפק והתקרבו אליו. הזקן נעמד ליד הספסל הארוך שליד הקיר והרים ראשו אליהם כשהוא נשען בכבדות על מקלו. להבות שלושת הנרות העבים שדלקו על הדלפק המשופשף לא נעו.

עור פניו היה אפור ועיניו השקועות "חיפשו את פניהם", חלפה בראשי המחשבה. פניו היו שטופות בדמעות, למרות שסנטרו לא רעד. היו אלה כנראה דמעות של חולשה. "רק ללילה", שמעתי אותו לוחש בקול צרוד. הייתה שתיקה ארוכה. "תענו לי", הוא לחש שוב בקולו הצרוד. בעל המסבאה והמלצרית לא נעו. "אבי נהג לבוא לפה. אני רק אורח", הוא המשיך, "אורח חולף."

השניים הביטו בפניו האפורות ובגופו הרועד. "היום אני פה ומחר אני אינני." המילים נאמרו באנגלית בהברה מקסיקנית. קולו כמעט בלתי נשמע עתה. "לראות את הנרות, לנוח." הוא ניסה להמשיך בקול קטוע.

זהו. מילים מוזרות שנלחשו באומללות לפני כמה עשרות שנים ונחרתו בי עד היום.

לא אספר כאן איך הסתיים מעמד עצוב זה. רק אומר שהוא הסתיים באותה עצבות שבה החל.

"שמעה תפילתי ה' ושוועתי, האזינה אל דמעתי. אל תחרש, כי גר אנכי עמך, תושב ככל אבותי. השע ממני ואבליגה, בטרם אלך ואינני." תהלים לט, יג-יד.

יש לפעמים שאדם זוכה לתובנה. לי זה קרה מספר פעמים במשך חיי הבוגרים. תמיד היא הופיעה ללא הכנה. התובנה שאני מתכוון אליה כאן קרתה בעקבות אירוע קטן ואומלל שאספר. אחריו חשתי בתובנה בהירה ומובחנת שעזרה, חמלה ושלום בין בני אדם הם הגרעין החשוב של קיומנו. יחד עם זאת אני חייב לציין שהקשר בין האירוע שראיתי לבין התובנה שעלתה בי אינו שקוף. אולי חשתי בתובנה גם עקב המצב והמקום שהייתי בהם. אולי. אך עובדה היא שהתובנה עלתה אחרי האירוע.

האירוע היה קצר. רוב הנוכחים כנראה אפילו לא שמו לב אליו. אך לגביי, התובנה שעלתה בי לאחר סיומו הייתה כל כך בהירה ומובחנת שהוא נחרת בזיכרוני – בייחוד המילים שנאמרו – עד היום. אנסה לתארו באופן המדויק ביותר – בעיקר את המילים המוזרות שאמר הזקן. שכן מילים אלה, במוזרותן, שנאמרו בחולשה כה רבה, הן שזעזעו אותי לאחר מכן. אולי החוויה תעבור כך גם לקורא.

מעניין שזה קרה דווקא באחת התקופות של חיי, שבה כלל לא הייתי עסוק ב"תיקון עולם" ועניינים שבלב היו רחוקים ממני. אולי זו דרכו של עולם הניגודים שאנו חיים בו.

הדבר קרה באותן שנתיים, לפני כשלושים שנה, כשנהגתי לשוטט רכוב על אופנוע ולהצטרף לחבורות מזדמנות של אופנוענים, ששוטטו אז בכבישים הארוכים והחמים של המדבריות הדרומיים בדרום ארצות הברית.

היה זה באחת משעות הצהריים של יום קיץ ארוך. האוויר היה חם ולח. האופנועים להטו בין רגלינו. החבורה החליטה לעצור בעיירה קרובה שכמובן לא ידענו את שמה. "עיירה קרובה" במדבריות אריזונה וניו מקסיקו פירושה נסיעה של עשרות רבות של מיילים והגעה למקום יישוב מוזנח ואומלל הבנוי מכמה בקתות עץ, תחנת דלק, בר מקומי וחנות למצרכים בסיסיים.

וכך היה. לאחר כשעה של נסיעה חמה ומאובקת הגענו לעיירה דומה ומתפוררת השוכנת כחמישים מיילים מגבול מקסיקו.